

" মৰমৰ সন্তানসকল - পিতাৰ সৈতে সৰ্ব সম্বন্ধ ৰাখিলে বন্ধনমুক্ত হৈ যাবা , মায়াই বন্ধনত বান্ধে আৰু পিতাই বন্ধনৰ পৰা মুক্ত কৰি দিয়ে "

প্ৰশ্ন: নিৰ্বন্ধন কাক কোৱা হয়? নিৰ্বন্ধন হোৱাৰ উপায় কি?

উত্তৰ: * উত্তৰ :- নিৰ্বন্ধন অৰ্থাৎ অশৰীৰী। দেহসহিত দেহৰ কোনো সম্বন্ধই যাতে বুদ্ধিক নিজৰ ফালে আকৰ্ষিত নকৰে। দেহ-অভিমানতেই বন্ধন আছে। দেহী-অভিমानी হ'লে সকলো বন্ধন সমাপ্ত হৈ যাব। জীৱন্তে মৰি যোৱা মানেই হৈছে নিৰ্বন্ধন হোৱা। বুদ্ধিত যাতে থাকে যে এয়া অন্তিম সময়, নাটক পুৰা হ'ল, আমি পিতাৰ ওচৰলৈ যাওঁ গতিকে নিৰ্বন্ধন হৈ যাম।

গীত: যাৰ সংগী হৈছে ভগৱান ..... (জিচকা চাখী হে ভগৱান .....)

ও ঠ ম শান্তি। পিতাই সন্তানসকলক বুজায়। ইমানবোৰ সন্তান আছে যেতিয়া নিশ্চয় বেহদৰ পিতাও থাকিব। পিতাই বুজায় - কোৱাও হয় নিৰাকৰ শিৱবাৰ। ব্ৰহ্মাকো বাবা বুলি কোৱা হয়, বিষ্ণু বা শংকৰক বাবা বুলি কোৱা নহয়। শিৱক সদায় বাবা বুলি কোৱা হয়। শিৱৰ চিত্ৰ বেলেগ, শংকৰৰ চিত্ৰ বেলেগ। গীতো আছে "শিৱায়ৈ নমঃ"। আকৌ কোৱা হয় তুমি মাতা-পিতা..... এইটোও বুজোৱাতো বহুত সহজ যে যথায়থ নিৰাকৰ শিৱকেই পিতা বুলি কোৱা হয়। তেওঁ হৈছে সকলো আত্মাৰ পিতা। শংকৰ বা বিষ্ণুতো নিৰাকৰ নহয়। শিৱক নিৰাকৰ বুলি কোৱা হয়। মন্দিৰত এই সকলোৰে চিত্ৰ আছে। ভক্তি মার্গত কিমান চিত্ৰ আছে। উচ্চৰো উচ্চ চিত্ৰ দেখুওৱা হয় শিৱবাবাৰ, তাৰ পিছত ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰৰ চিত্ৰ দেখুওৱা হয়। তেওঁলোকৰো ৰূপ আছে। জগত অম্বা, জগত পিতাৰো ৰূপ আছে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰো সাকাৰী ৰূপ আছে। বাকী একমাত্ৰ ভগৱানেই হৈছে নিৰাকৰ। কিন্তু তেওঁক কেৱল গড বুলি কোৱা বাবে মনুষ্য মূৰ্ছিত হৈ যায়। সোধা - ভগৱান তোমাৰ কি হয়, তেতিয়া ক'ব - পিতা হয়। গতিকে এইটো সিদ্ধ কৰি শুনাৰ লাগে যে গড ফাদাৰ হয়। ফাদাৰে ৰচনা কৰে যেতিয়া মাদাৰো লাগিব। মাদাৰ অবিহনে সৃষ্টি কেনেকৈ ৰচিব। সেই ফাদাৰ কেতিয়া আহিব? সকলোৱে আহান কৰে - হে পতিতক পাৱন বনাওতা, আহা। এতিয়াতো গোটেই দুনিয়া পতিত। পতিত হ'লেহে আহি পাৱন বনাব নহয় জানো। ইয়াৰ দ্বাৰা এইটো সিদ্ধ হয় যে পিতা পতিত দুনিয়াত নিশ্চয় আহিব লাগে। কিন্তু ডাৰ্মা অনুসৰি এয়া কোনেও বুজিব নোৱাৰে। নুবুজিলেহে পিতাই আহি বুজাব। পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজায়। ভাৰততেই গোৱা হয় স্তান আৰু ভক্তি, আকৌ কোৱা হয় ব্ৰহ্মাৰ দিন আৰু ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি। ৰাতি ঘোৰ অন্ধকাৰ হয়। গায়নো আছে স্তান অঞ্জন (স্তানৰ মলম) সৎগুৰুৱে দিলে, অস্তান অন্ধকাৰ বিনাশ হ'ল। মনুষ্যতো ইমানখিনি অস্তানতাত আছে যাৰ কাৰণে পিতাকো চিনি নাপায়। এওঁলোকৰ দৰে অস্তানী আৰু কোনো নাই। পৰমপিতা, অ' গড ফাদাৰ বুলি কৈ যদি তেওঁক নাজানেই তেন্তে তেওঁৰ দৰে অস্তানী আৰু কোনো নহয়। সন্তানসকলে পিতা বুলি কৈ যদি আকৌ কয় যে আমি তেওঁৰ পেছা (কৰ্তব্য), নাম, ৰূপ আদি একো নাজানো তেন্তে তেওঁলোকক মূৰ্খ বুলি কোৱা নহ'ব জানো। এয়াই ভাৰতবাসীৰ ভুল যে ফাদাৰ বুলি কৈয়ো তেওঁৰ বিষয়ে নাজানে। এনেকৈ গায় - অ' গড ফাদাৰ, আহি পতিতসকলক পাৱন কৰি তোলা, দুখৰ পৰা মুক্ত কৰা, দুখ আতৰাই সুখ দিয়া। পিতা এবাৰেই আহে। এয়া তোমালোকে ক্ৰমানুসৰি জানা। কোনেও নুবুজে যে আমি পিতাৰ পৰা পুৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে।

পিতাৰ সম্পূৰ্ণ পৰিচয় নাই সেই কাৰণে কয় - কি কৰো, বন্ধনত আছে। জীৱন্তে মৰি যাবলৈ যদি শিকি যোৱা তেন্তে তোমালোকৰ বন্ধন শেষ হৈ যাব। মনুষ্য অকস্মাৎ মৃত্যুমুখত পৰিলে বন্ধন চিঙি যায়। এতিয়াতো সকলোৰে বন্ধন চিঙিব। তোমালোকে জীৱন্তে নিৰ্বন্ধন অৰ্থাৎ অশৰীৰী হ'ব লাগে। পিতাই কয় - এই শৰীৰৰ বন্ধন আদিক পাহৰি যোৱা। নিজকে আত্মা বুলি ভাবি মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। বাকী বন্ধন তেতিয়া আহে যেতিয়া তোমালোকে দেহ-অভিমानी হৈ যোৱা আকৌ কোৱা - কেনেকৈ বন্ধনৰ পৰা মুক্ত হওঁ? পিতাই কয় - গৃহস্থ ব্যৱহাৰতে থাকা কিন্তু বুদ্ধিত যাতে থাকে - আমি উভতি যাব লাগিব। যিদৰে নাটকৰ যেতিয়া অন্ত পৰে তেতিয়া ভাওৰীয়াসকল নাটকৰ পৰা উপৰাম হৈ যায়। ভূমিকা পালন কৰি থাকোতে বুদ্ধিত থাকে - আৰু অলপ সময় বাকী আছে, এই ভূমিকা পালন কৰি ঘৰলৈ যাম। তোমালোকেও এয়া বুদ্ধিত ৰাখিব লাগে - এতিয়া অন্তিম সময়, আমি দৈৱী সম্বন্ধলৈ গৈ আছো। এই পুৰণি দুনিয়াত থাকিও বুদ্ধিত থাকিব লাগে যে আমি পিতাৰ ওচৰলৈ গৈ আছো। গায়নো কৰে যে মই তোমাৰ প্ৰতি বলিহাৰ হ'ম। জীৱন্তে তোমাৰ হৈ যাম। বাকী দেহ সহিত দেহৰ যি সম্বন্ধ আছে সেয়া পাহৰি আমি তোমাৰ সৈতেই সম্বন্ধ ৰাখিম। সম্বন্ধ আছে

যদি স্মৰণ কৰা, মৰম কৰা। পিতাৰ সৈতে অথবা নিজৰ প্ৰিয়তমৰ সৈতে বুদ্ধিযোগ লগোৱা। তেতিয়া তোমালোকৰ ওপৰত যি মামৰৰ প্ৰলেপ পৰিছে সেয়া আতৰি যাব। যোগৰতো গায়ন আছে নহয় জানো। বাকী সকলো দৈহিক যোগ - মামা, খুৰা, ককা, গুৰু-গোঁসাই আদি সকলোৰে সৈতে যোগ ৰাখে। পিতাই কয় - এই সকলোৰে পৰা যোগ আতৰাই মোক এজনক স্মৰণ কৰা। যোগ একমাত্ৰ মোৰ সৈতে লগোৱা। দেহ-অভিমানত নাহিবা। দেহৰ দ্বাৰা কৰ্ম কৰিও এইটো নিশ্চয় কৰা যে আমি ভূমিকা পালন কৰি আছো। এই পুৰণি দুনিয়াৰ এতিয়া অন্ত হ'ব, এতিয়া আমি পুণৰ উভতি যাব লাগিব, দেহ সহিত দেহৰ সকলো সম্বন্ধৰ পৰা উপৰাম হ'ব লাগে। এইদৰে নিজৰ সৈতে বাৰ্তালাপ কৰিব লাগে। এতিয়াতো পিতাৰ ওচৰলৈ যাব লাগিব। কাৰোবাৰ স্ত্ৰীৰ বন্ধন আছে, কাৰোবাৰ পতিৰ বন্ধন আছে, কাৰোবাৰ আইন কিবা বন্ধন আছে। বাবাইতো উপায় বহুত দিয়ে। কৈ দিয়া - আমি পৱিত্ৰ হৈ ভাৰতক নিশ্চয় পৱিত্ৰ কৰি তুলিব লাগে। আমি পৱিত্ৰ হৈ তন-মন-ধনেৰে সেৱা কৰো। কিন্তু প্ৰথমে নিৰ্মোহী হোৱা উচিত। মোহ নষ্ট হ'লে চৰকাৰক পত্ৰ লিখা, তেতিয়া চৰকাৰেও তোমালোকক সহযোগ দিব। ভগৱানুবাচ (ভগৱানে কয়)- কাম মহাশত্ৰু, আমি তাৰ ওপৰত জয়লাভ কৰি পৱিত্ৰ হৈ থাকিব বিচাৰো। পিতাৰ আদেশ যে পৱিত্ৰ হ'লে স্বৰ্গৰ মালিক হ'ব। আমাৰ বিনাশ আৰু স্থাপনৰ সাক্ষাৎকাৰ হৈছে, এতিয়া পৱিত্ৰ হোৱাৰ ক্ষেত্ৰত এইবোৰে আমাক বাধা প্ৰদান কৰে, প্ৰহাৰ কৰে। মইতো ভাৰতৰ সঁচা সেৱাত ব্ৰতী হৈ আছো। এতিয়া মোক শৰণ দিয়া। কিন্তু দূত নিৰ্মোহী হ'ব লাগিব। সন্যাসীসকলেতো ঘৰবাৰী এৰি থৈ গুছি যায়। ইয়াততো একেলগে থাকি নিৰ্মোহী হ'ব লাগে। সন্যাসীসকলৰ মৰ্গ বেলেগ। মনুষ্যই কয় যে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও আমাক এনেকুৱা জ্ঞান দিয়া যাতে আমি ৰজা জনকৰ দৰে মুক্তি, জীৱনমুক্তি প্ৰাপ্ত কৰো। সেয়াইতো এতিয়া তোমালোকে পোৱা।

বাবাই কয় - এওঁ মোৰ যুগল, এওঁৰ মুখৰ দ্বাৰা মই প্ৰজা ৰচনা কৰো। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ মুখৰ দ্বাৰাই কয়। শিৱবাবাই তোমালোকক কয় - তোমালোক মোৰ নাতি। এওঁ (ব্ৰহ্মাই) আকৌ কয় - তোমালোক মোৰ সন্তান হৈ শিৱবাবাৰ নাতি হোৱা। উত্তৰাধিকাৰ তেওঁৰ (শিৱ) পৰা পোৱা যায়। স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ কোনো মনুষ্যই দিব নোৱাৰে। নিৰাকাৰেই দিয়ে। গতিকে ভক্তি বেলেগ আৰু জ্ঞান বেলেগ। ভক্তিততো বেদ-শাস্ত্ৰ পঢ়ে, যজ্ঞ-তপ, দান-পুণ্য আদি কৰোতে বহুত খৰচ হয়, এই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তিৰ সামগ্ৰী। ভক্তি আৰম্ভ হয় দ্বাপৰৰ পৰা। দেৱী-দেৱতা যেতিয়া বাম মৰ্গত আহি পতিত হৈ যায় তেতিয়া আকৌ দেৱী-দেৱতা বুলি ক'ব নোৱাৰে কিয়নো দেৱতাসকলেতো সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী আছিল। বাম মৰ্গত যোৱাৰ বাবে বিকাৰী হৈ পৰে। গতিকে এনেকৈ কোৱা হ'ব যে দেৱতা ধৰ্মাৱলম্বীসকল বাম মৰ্গত আহি পতিত হৈ পৰিছে। পতিতক দেৱতা বুলি ক'ব নোৱাৰি, সেয়েহে আকৌ হিন্দু নাম ৰখা হৈছে। বেদ-শাস্ত্ৰত আৰ্য নাম ৰাখি দিছে। আৰ্য নামটি এই ভাৰতখণ্ডৰ বাবে। এতিয়া এই শব্দটি আহিল ক'ৰ পৰা? সত্যযুগতো আৰ্য শব্দটি নাছিল। কোৱাও হয় যে যীশুখ্ৰীষ্টৰ তিনি হাজাৰ বছৰ আগতে ভাৰতত দেৱী-দেৱতাসকল বহুত বিচক্ষণ আছিল পিছত সেই দেৱতাসকলেই যেতিয়া দ্বাপৰত বিকাৰী হৈ পৰে তেতিয়া অনা-আৰ্য বুলি কোৱা হয়। এজনে আৰ্য বুলি ক'লে আৰু সেই নামেই প্ৰসাৰ হৈ গ'ল। যেনেকৈ এজনে কৃষ্ণ ভগবানুবাচ বুলি ক'লে অথবা লিখি দিলে আৰু সেয়াই মানি ল'লে। যদিও গায় যে শিৱায়ৈ নমঃ, তুমি মাতা-পিতা.....কিন্তু তেওঁ কেনেকৈ মাতা-পিতা হয়, কেতিয়া ৰচনা ৰচে এয়া নাজানে। নিশ্চয় সৃষ্টিৰ আদিতে ৰচিছিল। এতিয়া সৃষ্টিৰ আদি বুলি কোনখিনি সময়ক কোৱা হ'ব? সত্যযুগক নে সংগমযুগক? সত্যযুগতো পিতা নাহে। সত্যযুগ আদিত লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আহে। তেওঁলোকক সত্যযুগৰ মালিক কোনে বনালে? কলিযুগতো নাহে। এয়া হৈছে কল্পৰ সংগমযুগ। পিতাই কয় - মই প্ৰত্যেক কল্পৰ সংগমযুগত আহো যেতিয়া সকলো আত্মা পতিত হৈ পৰে অথবা সৃষ্টি পুৰণি হৈ পৰে। ডামাৰ চক্ৰ পুৰা হলেহে পিতা আহিব নহয় জানো। তোমালোক সন্তানসকল বহুত বুদ্ধিয়ক হ'ব লাগে, ধাৰণা কৰিব লাগে। এতিয়া কনফাৰেন্স (আলোচনা চক্ৰ) কৰে যে বেদ পঢ়িলে কি লাভ হয়? বেদ যদি পঢ়িব লাগে তেন্তে কিয় পঢ়িব লাগে? সিদ্ধান্ত একো কৰিব নোৱাৰে। পিছত পুনৰ সেই কনফাৰেন্সেই তাৰ পিছৰ বছৰো কৰে। সিদ্ধান্ত ল'বলৈ বহে কিন্তু একোৱেই নহয়। বিনাশৰ প্ৰস্তুতিও চলি থাকে। বোমা সাজি থাকে। এতিয়াতো হয়েই কলিযুগ। এই কথাবোৰ তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা। তোমালোকৰ কথাই সুকীয়া। তোমালোকে জানা মনুষ্যই মনুষ্যক গতি-সংগতি দিব নোৱাৰে। গায়নো কৰে - পতিত-পাৱন, তেন্তে নিজকে পতিত বুলি কিয় নাভাবে! এয়া হৈছে পতিত দুনিয়া, বিষয় সাগৰ। সকলোৱে জানো নাওৰীয়া হ'ব পাৰে!

এতিয়াও তোমালোক সন্তানসকলৰ সেই শক্তি অহা নাই যে সম্পূৰ্ণকৈ বুজাব পাৰা। এতিয়াও তোমালোক ইমান বুদ্ধিয়ক হৈ উঠা নাই। যোগো ইমান নাই। এতিয়ালৈকে সৰু কেচুৱাৰ দৰে কান্দি থাকা। মায়াৰ ধুমুহাত স্থিৰ হৈ থাকিব নোৱাৰা। দেহ-অভিমান বহুত আছে। দেহী-অভিমानी হ'ব পৰা নাই। বাবাইতো বাৰম্বাৰ কয় - নিজকে আত্মা বুলি বুজা। এতিয়া আমি উভতি যাব লাগিব। সকলো ভাওৰীয়া যিয়ে নিজৰ নিজৰ অভিনয় কৰি আছে সকলোৱে শৰীৰ এৰি ঘৰলৈ উভতি

যাব। তোমালোকে সাক্ষী হৈ চোৱা। দেহধাৰী সম্বন্ধত, দেহৰ প্ৰতি মোহ কিয় ৰাখা? বিদেহী নোহোৱা। সেয়েহে বিকৰ্ম বিনাশ নহয়। পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিলে অপাৰ সুখ প্ৰাপ্তি হ'ব। আমাক শিৱবাবাই পঢ়ায় তাৰ পিছত আমি দেৱী-দেৱতা হ'মগৈ গতিকে অপাৰ সুখত থাকিব লাগে।

তোমালোকে জানা যে ভাৰতবাসী যেতিয়া সুখত আছিল তেতিয়া বাকী সকলো মনুষ্য নিৰ্বাণধাম, শান্তিধামত আছিল। এতিয়াতো কিমান কোটি মনুষ্য আছে। এতিয়া তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা, জীৱনমুক্তিৰ বাবে। বাকী সকলো পুনৰ উভতি যাব। পুৰণি দুনিয়া সলনি হৈ নতুন দুনিয়া হ'ব। নতুনকৈতো পিতায়ে গঢ়িব। কলম লগাই আছে। এয়া হৈছে দৈৱী ফুলৰ কলম। কাঁইটৰ পৰা তোমালোক ফুল হোৱা। বাগিচা পুৰা তৈয়াৰ হৈ গ'লে এই কাঁইটৰ জংঘল শেষ হৈ যাব। ইয়াত জুই লাগিব। তাৰ পিছত আমি ফুলৰ বাগিচালৈ গুছি যাম। আমি কিয়নো মম্মা-বাবাক অনুসৰণ নকৰো। গায়নো আছে ফুল' ফাদাৰ-মাদাৰ (মাতা-পিতাক অনুসৰণ কৰা)। জানা যে এই মম্মা-বাবা, লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'বগৈ। এওঁলোকেই ৪৪ টা জন্ম পাৰ কৰিছে। তোমালোকৰো একেই। এওঁলোকৰ মূখ্য ভূমিকা। লিখাও হয় যে পিতা আহি সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী স্বৰাজ্য পুনৰ স্থাপনা কৰি আছে। কিমান বুজোৱা হয়, তথাপিও দেহ-অভিমান আতৰি নাযায়। মোৰ পতি, মোৰ সন্তান..... হেৰ' এয়াতো পুৰণি দুনিয়াৰ পুৰণি সম্বন্ধ নহয় জানো। মোৰতো কেৱল এজন শিৱবাবা দ্বিতীয় কোনো নাই। সকলো দেহধাৰীৰ পৰা মমত্ব আতৰ কৰাটোও বহুত কঠিন হয়। পিতাই বুজি পায় - এওঁৰ মমত্ব আতৰ হোৱাতো কঠিন যেন লাগে। চেহেৰাই এনেকুৱা দেখিবলৈ পোৱা যায়। কুমাৰীসকল ভাল সহযোগী হয়।

অচ্ছা, অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

* ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :- **

(১) দেহ সহিত সকলোৰে পৰা মোহ আতৰাই বিদেহী হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। প্ৰত্যেক ভাওৰীয়াৰ ভূমিকা সাক্ষী হৈ চাব লাগে। বন্ধন-মুক্ত হ'ব লাগে।

(২) এই পুৰণি দুনিয়াৰ পৰা উপৰাম হ'ব লাগে, নিজৰ সৈতে বাৰ্তালাপ কৰিব লাগে যে আমিহে এতিয়া উভতি যাব লাগিব। এতিয়া পুৰণি দুনিয়াৰ অন্তৰ সময়, আমাৰ পাৰ্ট পুৰা হ'ল।

বৰদান: ডবল লাইট স্থিতি ৰ দ্বাৰা উৰন্ত কলাৰ অনুভৱ কৰোতা সৰ্ব বন্ধনমুক্ত হোৱা
চলোতে-ফুৰোতে এইটোৱে স্মৃতিত থাকিব লাগে যে মই ডবল লাইট স্থিতিত থাকোঁতা ফৰিস্তা হওঁ। ফৰিস্তা অৰ্থাৎ উৰি থাকোঁতা, পাতল বস্তু সদায় ওপৰলৈ যায়, তললৈ নাহে। আধাকল্পতো তলতেই থাকিলা এতিয়া উৰাৰ সময় সেয়েহে পৰীক্ষা কৰা যে কোনো বোজা বা বন্ধনতো নাই? নিজৰ দুৰ্বল সংস্কাৰৰ, ব্যৰ্থ সংকল্পৰ, দেহ-ভাৱৰ বন্ধন বা বোজা বহুত সময় ধৰি চলিল গতিকে অন্তিমত তললৈ লৈ আহিব, সেয়েহে বন্ধনমুক্ত হৈ ডবল লাইট স্থিতিত থকাৰ অভ্যাস কৰা।

শ্লোগান: * শ্লো গা ন :- মনৰ দ্বাৰা সেৱা তে ৰেঁ ই কৰিব পাৰে যাৰ ওচৰত শুদ্ধ সংকল্পৰ শক্তি জমা আছে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!